

[Christophersen]

ningsretten, men en anden side af det er, at SF jo også har erobret sig ret til at påvirke den økonomiske situation, f. eks. ved at stille forslag om at ophæve forskellige afgifter, og jeg har endda forstået, at den mulighed har SF nævnt over for regeringen, og at regeringen er mere eller mindre indforstået med, at den ret har SF, hvis ikke de politiske krav, SF har stillet, er opfyldt, inden vi når frem til årets udgang.

Så kommer vi til de krav, som SF naturligvis ønsker at få virkeliggjort. Det vil jeg ikke kritisere SF for, for det er da rimeligt, at man arbejder for sit program, men det er politisk farligt for det flertal i befolkningen og i folketinget, som ønsker en anden udvikling. Det bliver en skattereform, det bliver en værdistigningsafgift, det bliver et indgreb over for pensionskasser, der bliver en særskilt rentebeskatning, det bliver en jordbankkonstruktion, som kan blive første skridt på vejen til socialisering af det danske landbrug eller af dansk produktionsjord, det kan indebære, at der nedlægges veto over for offentlige udgiftsreformer, det kan indebære, at en socialdemokratisk regering er ude af stand til at føre en fornuftig omkostningsdæmpende politik, og at den er ude af stand til at agere fornuftigt og rimeligt i forhold til de store organisationer, når man skal tilrettelægge de kommende års overenskomster.

Alle, der har indgået politiske forlig, ved, at bag det, der er aftalt konkret i et forlig, ligger der nogle dybere politiske realiteter. Forlig binder normalt mere, end teksten siger, for forlig indebærer også, at partierne, der deltager i det, er nødt til at tale sammen om mange ting. Der er mange konsekvenser, som dukker op hen ad vejen, og det er disse konsekvenser, som jeg tror at socialdemokratiet nu udsætter sig for, måske uden helt at have overvejet det.

Det er klart, at vi beklager den aftale. Vi registrerer, at det er en aftale, ikke mellem socialdemokratiet, SF og det radikale venstre, men en aftale mellem socialdemokratiet og SF, mens der ikke er en aftale mellem regeringen og det radikale venstre. Det tager vi til efterretning. Jeg synes i øvrigt, at det er en fornuftig holdning, de radikale har indtaget, når de nu endelig ville stemme for noget, som jeg i øvrigt synes er ufornuftigt, ikke at binde sig politisk. Det, vi har at gøre med i øjeblikket, er en aftale mellem socialdemo-

kratiet og socialistisk folkeparti, som for tiden og i det konkrete altså støttes af det radikale venstre, men det er først og fremmest en isoleret aftale mellem de to socialistiske partier. Det er klart, at i konsekvens af det vil venstre bekæmpe den politik, man aftaler, og hele den konstruktion, og i konsekvens af det vil vi naturligvis have et forstærket ønske om at bane vejen for en anden regering i det her land.

Jeg vil gerne sige både til hr. Camre og til statsministeren, at nu skal socialdemokratiet lade være med hele tiden at tro, at vi stadig befinder os på valgkampens unægteligt noget lave niveau – i hvert fald når man læste de socialdemokratiske finansierede pamfletter. Vi er nødt til at drøfte problemerne på en saglig, seriøs måde, og det nytter ikke noget, at man stiller sig herop og lader, som om den socialdemokratiske handlingsplan er utrolig vidunderlig, efter at man i øvrigt lige har meddelt, at nu er den i øvrigt stort set gennemført – med de sørgelige mangler, som det indebærer – samtidig med at man forsøger at skyde alle andre partier i skoene, at de slet ikke har noget at stille op over for den.

Hr. Camre ved jo udmærket godt, hvad vi står for. Hr. Camre ved i øvrigt også, hvis han tænker sig om, og det ved statsministeren også, at der i dette folketing kunne samles flertal uden om socialdemokratiet for langt flere politiske initiativer, end socialdemokratiet selv er i stand til at samle flertal om. (*Afbrydelse af Camre (S)*). Ja men det forudsætter, hr. Camre, en grundlovsændring. Det kan vi overveje. Det forudsætter, at man har to regeringer på samme tid. Af og til har man haft indtryk af, at man har haft det, det er en anden sag. Realiteten er, at i dette folketing er det nemmere at samle et flertal, i hvert fald hvis man tager tingene efter deres pålydende, uden om socialdemokratiet end med socialdemokratiet. Det er også en væsentlig baggrund for, at resultaterne er så få og så ynkværdige.

Det er klart, at en anden regering og vi i venstre også ønsker en skattereform, men vi ønsker en helt anden form for skattereform end den, man taler om. Vi ønsker en forenkling af skattelovgivningen, en nedsættelse af det direkte skattetryk. Det er det, vi har brug for. Vi har ikke brug for nye kunstfærdige påfund, som bare skal camouflere et behov for en forøgelse af indkomstskattetrykket. Vi